

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

Jennifer
Weiner

Cel
mai mic
Bigfoot

Ilustrații de Sara Mulvanny

Ora vrăjită, îi șoptise cineva odată, era un moment aparte în toiul nopții, când toți copiii și toți oamenii mari dormeau adânc și toate lucrurile întunecate ieșeau din ascunzători și aveau toată lumea la dispoziție.

ROALD DAHL, *Uriașul cel prietenos*

CAPITOLUL I

Alice

Într-o dimineață senină și însorită din septembrie, o fetiță de doisprezece ani, pe nume Alice Mayfair, stătea la lumina soarelui la intersecția dintre Eighty-Ninth Street și Fifth Avenue din New York City, încercând să dispară.

Era înaltă, așa că stătea cu umerii pleoștiți, cu șira spinării în formă de C și lăsându-și bărbia în piept. Era lată în spate, așa că își aduna umerii și se apleca în față, cu privirea fixată în pământ. Mâinile, mari și groase ca niște jamboane, le ținea înfundate în buzunare, ca de obicei. Labele picioarelor erau atât de apropiate, încât un privitor oarecare ar fi crezut că avea un singur picior mare, nu două obișnuite.

Alice nu-și putea îmbânzi niciodată părul. Blond-roșcat, des și dezordonat, părul lui Alice refuza s-o asculte,

oricât de strâns îl împletea sau oricâte elastice folosea ca să-l adune. Să trăiești cu Coama, cum îi spunea ea, era ca și când ai fi avut un copil de trei ani în vârful capului, un copilăș care refuza să asculte sau să fie cuminte, oricât ar fi încercat să-l corupă sau câte pedepse îi dădea.

„Fii cuminte“, șoptea în fiecare dimineață, turnând mâzga scumpă de coafat în desişul părului înainte de a-l pieptăna cu grijă și împletindu-l în codițe groase care îi cădeau pe mijlocul spatelui. Coama arăta bine când pleca la școală, dar până să ajungă la prima oră ieșeau deja câțiva cârlionți din elastice, rămânând liberi pe ceafă și în creștetul capului. La ora prânzului, elasticele erau deja rupte și Coama se transforma într-o nebunie de cârlionți încurcați, coborând în valuri până la talie, de parcă încerca să se furișeze pe corpul ei și să o ia la sănătoasa, spre libertate. Uneori, își băga disperată părul pe sub bluză și stătea toată ziua cu greutatea aceea sârmoasă și gădilicioasă pe spate.

Cumva, Coama părea mereu să râdă de ea, șoptindu-i că erau lucruri mai bune de făcut decât să stai în clasă și să înveți cum să analizezi propoziții sau să faci împărțiri cu mai multe cifre. Era o lume mare afară și undeva, în lumea aceea mare, Alice putea să fie fericită sau măcar să întâlnească o fată care s-o placă, ceea ce era dorința ei cea mai fierbinte. În șapte școli diferite, în decursul a șapte ani, nu reușise să-și facă nici măcar o prietenă.

Alice oftă și miji ochii, ferindu-i de strălucirea soarelui în timp ce privea în lungul străzii, apoi din nou la bagaje. La picioarele ei se afla un cufăr din piele cafenie, cu monogramă aurită. Două genți de piele cafenie, cu aceeași monogramă aurită, stăteau în spate. Două valize cu rotile,

Respect pentru oameni și cărți

din piele cafenie – una mică, una mare – erau în dreapta și în stânga.

„Asta înseamnă Calitate“, spusese mama lui Alice, Felicia, când cumpăraseră bagajele de la Bergdorf Goodman. Alice auzise C-ul mare din cuvântul pronunțat de Felicia. „O să te țină toată viața. O să le folosești și când pleci în luna de miere.“ Imediat după ce spusese cuvintele „lună de miere“, Felicia tăcuse, probabil gândindu-se că fiica ei voinică, neîndemânică, cu părul vâlvoi, nu avea să aibă parte niciodată de o lună de miere. Când Alice întrebase dacă putea să-și cumpere un rucsac violet, Felicia dăduse absentă din cap, îi întinse cardul de credit și începuse să butoneze telefonul.

Rucsacul avea un breloc în culorile curcubeului și un tub verde fluorescent prins de fermoar, buzunare pline de elastice de păr de rezervă, un săculeț cu o perie specială de descâlcit părul și compartimente secrete pline cu dulciuri. Alice scotoci până găsi o bomboană cu caramel. Când îi desfăcu învelitoarea, simți primul cârlionț ieșindu-i pe ceafă.

Scoase un oftat. Un autobuz școlar galben opri la colțul străzii. Părinții făceau poze, îmbrățișându-și copiii, făcându-le cu mâna, chiar plângând în timp ce autobuzul se îndepărta. Alice se întreba cum ar fi să ai părinți care așteptau autobuzul în prima zi de școală și poate chiar să fie acolo când acesta se întorcea.

Alice începuse să studieze la Școala Atwater, în cartierul Upper East Side al orașului New York, unde învățase Felicia. La Atwater, fetele purtau pulovere cadrilate cu alb și albastru, bluze albe, jambiere albastre și pantofi cafenii, și stăteau pe scaune de lemn vechi, cu picioare subțiri, în clase mici, cu tavan înalt și podea lustruită de lemn masiv.

În prima săptămână de grădiniță la Atwater, Alice rupsesese două scaune și două uniforme și se îndepărtase de clasa ei în timpul unei excursii la Muzeul American de Istorie Naturală, fiind nevoie de un telefon urgent dat tatălui ei, Mark, care era în Tokyo atunci, și Feliciei, care era în mijlocul unei ședințe de masaj. Alice își amintea și acum privirea speriată a paznicului când o găsisese în sfârșit dormind după colț, lângă diorama cu Omul din Peking... asta și sunetul vocii tatălui ei care șoptea și țipa totodată la telefon, mai târziu săptămâna aceea, spunându-i directorului că avea mare noroc că familia Mayfair se hotărâse să nu-i dea în judecată.

– Poate trebuie să învețe într-un stil mai practic, spusese domnișoara Merriweather, consilier educativ angajat de părinții ei după acel dezastru.

Așadar, făcuse clasa întâi la Academia Barton, într-un cartier din centrul orașului New York, unde clasele erau vopsite în culori vesele și pline de fotolii-pară, unde copiii aveau trei pauze pe zi și unde învățau să croșeteze și să gătească, pe lângă citit, silabisit și înmulțit. Alice își amintea scâncetul porcușorului de guineea pe care se așezase și-l stâlcise. În săptămâna următoare, eliberase din greșeală broasca țestoasă. După încă o săptămână, aproape își înțepase profesoara cu o andrea și fuseseră nevoiți să fugă după ea și să o tragă cu forța de pe cățărătoarea de pe terenul de joacă atunci când se termina pauza.

– O limbă străină! sugerase domnișoara Merriweather cu seninătate. Felicia avea deja riduri în colțul ochilor, iar Mark avea pe tâmpile fire argintii în părul brunet.

Respect pentru oameni și cărți

În clasa a doua, la École Française, Alice venea acasă în fiecare zi cu bluza albă de la uniformă pătată de gălbenuș de ou, vopsea, cerneală sau sânge. Îi era greu să stea liniștită în timpul orelor și nu-și amintea că trebuia să vorbească în franceză în loc de engleză, iar cursul obligatoriu de balet era un dezastru de care era mai bine să nici nu se pomenască. (Părinții ei se învoiră să nu dea școala în judecată pentru neglijență după ce Alice căzu de pe scenă în timpul unui recital; școala se învoi să nu-i dea în judecată pentru rănilor suferite de profesoara de muzică, *Mademoiselle Léonie*, când Alice căzuse peste ea, fără a mai pune la socoteală pianul stricat.)

Clasa a treia o făcuse în Brooklyn, la o „școală alternativă“ pentru elevi supradotați. La Horizons, Alice învăța că „alternativ“ însemna „fără reguli“ și că „supradotați“ însemna „fete ai căror părinți cred că fiicele lor sunt atât de aparte, încât spargerea vaselor chinezești antice ale Feliciei reprezenta o expresie a individualității și nu un motiv de pedeapsă“. Părinții lui Alice o luară de la Horizons după ce o petrecere în pijama se terminase când o musafiră folosisese una dintre lumânările parfumate scumpe ale Feliciei ca să dea foc patului lui Alice, iar mama vinovatei refuzase să-și oblige fiica să-și ceară scuze. „S-a exprimat prin intermediul chibriturilor“, spusese mama întristată, o artistă care se specializase în înregistrări secvențiale ale creșterii părului ei de la subsuoară.

– La internat! spuse domnișoara Merriweather, care începea să pară puțin agitată, iar părinții lui Alice fură de acord cu ceea ce ea, dacă ar fi fost prezentă, ar fi considerat un zel ofensator. Pentru clasa a patra, fu trimisă la

Swifton, o școală particulară din Vermont, ascunsă într-o vale pitorească și înverzită, între două stațiuni de schi. La micul dejun din prima zi a celei de-a doua săptămâni, o fată pe nume Muffin Van der Meer spuse:

– Mâna sus! Cui îi place Noua Alice? (Îi spuneau Noua Alice pentru că mai era deja o Alice în clasă.) Încă mai vedea rânjetul lui Muffin după ce văzuse că nicio mână nu se ridicase în clasă. Dar Swifton nu fu un dezastru total. Lui Alice îi plăcea să schieze, să se dea cu sania și să alerge prin zăpadă cu rachete sau schiuri pentru teren denivelat prinse de picioare. Părinții ei se înfuriară, deși nu se mirau prea tare, când directoarea îi sună panicată în decembrie să le spună că o pierduseră pe Alice în timpul unei expediții prin pădure. Până să închirieze Mark și Felicia un avion spre Burlington, apoi un SUV până la Swifton, profesorii lui Alice o găsiseră în inima pădurii, într-un iglu mic și strâmb, dar bine construit.

– Nu fac rău nimănui, spusese Alice. Bănuia că părinții ar fi lăsat-o acolo, dacă nu i-ar fi forțat polița de asigurare și legile statului să o ia acasă.

Intră în clasa a cincea tot în New York, la Școala Lytton-King, care încerca, după cum scria pe website, să „sărbătorească spiritul special al fiecărui copil“.

– Vor onora unicitatea lui Alice! promisese domnișoara Merriweather când părinții lui Alice, părănd nu prea convingși, se țineau de mână pe fotoliul pentru două persoane. Felicia se uita la pantofii cu vârf ascuțit. Mark strângea din buze. Alice, care trăgea cu urechea de pe hol, era sigură că unicitatea ei avea să fie, ca de obicei, mai degrabă o problemă decât un motiv de sărbătoare, dar măcar la Lytton-King nu trebuia să poarte uniformă. Domnișoara Merriweather

era entuziasmată – „Am mari speranțe, Alice!“ spusese ea –, dar Alice fu o proscrisă chiar și printre ciudați și neadaptați, într-o clasă în care era un băiat pe nume Hans care se scobea în nas și apoi își mânca mucii și o fată pe nume Sadie, care vorbea doar în klingoniană, o limbă pe care o învățase din literatura științifico-fantastică despre *Star Trek*. Alice stătea singură la fiecare masă, citea de una singură în timpul Activităților Liber Alese și, de câte ori copiii trebuiau să-și aleagă un partener, ajungea să lucreze cu profesoara, pentru că nimeni nu voia să fie partenerul ei.

Acasă, singură în camera zugrăvită în crem și roz pentru care decoratorul Felicieei câștigase un premiu, Alice se întindea pe pat, sub cuvertura dantelată, sau stătea la biroul din lemn alb ori pe divanul acoperit cu perne din dreptul ferestrei cu vedere la Central Park, încercând să-și dea seama ce anume avea de nu o plăceau ceilalți copii. Știa că arăta diferit, dar nu se putea ca acesta să fie singurul răspuns. În toate școlile în care învățase, erau fete cu trupuri mai masive, cu respirația îngrozitoare sau aparate dentare groase și scânteietoare, fete care scuipeau când vorbeau sau aveau movilițe de mătreață albă pe umeri și chiar și acele fete își făceau prieteni. Alice purta aceleași haine, chiar aceeași uniformă ca și celelalte fete. Își aranja Coama imitându-le pe cât putea de bine și se prefăcea interesată de cărțile și formațiile de băieți care le plăceau lor, forțându-se să stea locului și să le asculte sporovăind, deși tânjea să se miște. Cu toate astea, avea ceva care le făcea să o respingă aproape imediat după ce o cunoșteau. Mirosea urât? Era ceva ciudat în sunetul vocii ei sau în textura părului? Era din cauză că părinții ei erau bogați sau că nu erau suficient de bogați?

Alice se examinase pe toate părțile – de la forma unghiilor de la picioare până în creștetul capului, vocea ei, forma degetelor și a antebrațelor – încercând să descopere diferența dintre ea și celelalte fete. Nu putuse niciodată să o găsească, dar știa că există. Știa că de fiecare dată când un grup nou de fete se uita la ea și, uneori, înainte chiar să spună „Bună“, acestea aveau să-i întoarcă spatele, chicotind și șoptind.

– Ai răbdare, spunea domnișoara Merriweather. O să-ți faci tu prieteni.

– Ești în regulă, spunea Felicia, care insista că nu era nimic în neregulă cu Alice – cel puțin, nimic care să nu se repare cu tratament cu cheratină de îndreptare a părului, cu haine potrivite și câteva zile de dietă cu supă de varză și apă caldă cu lămâie.

Bunica lui Alice fusese singura care oferise o ipoteză plauzibilă.

– Poate nu-ți înțeleg glumele, sugerase ea. Asta se întâmplase în vara precedentă, când Alice mersese să o viziteze timp de o săptămână. Șapte zile perfecte de săpat după scoici și de plutit în apa limpede din Golful Cape Cod sau, și mai bine, de aruncat în valurile mari și înghețate ale oceanului, în timp ce bunica stătea pe scaunul pliant și o privea.

– Ce vrei să spui? întrebuse Alice. Ea și bunica mâncau baby spanac opărit, apoi stors și mixat într-un aluat cu unt și făină, cu brânză ricotta și nucșoară proaspăt rasă. Alice folosea două linguri să pună aluatul în grămăjoare mici; bunica le arunca în oala cu apă fiartă cu sare. În trei minute, se transformau în gnocchi.

Bunica se uita la oala clocotită. Aburul îi acoperea fața și părul scurt și cărunț.

Respect pentru oameni și cărți

– Uneori, când ai un alt mod de a privi lumea, poate să dureze o vreme până când ceilalți copii te vor ajunge din urmă, zise ea într-un final.

Alice se gândi la asta. Avea un alt mod de a privi lumea? Asta era problema? Sau era pur și simplu o ciudată neîndemânatică și mare, care nu știa niciodată ce trebuia să spună?

În clasa a șasea, ajunse din nou la internat.

– Poate că ceea ce-i trebuie e puțină disciplină ca la carte, zise domnișoara Merriweather. Cod vestimentar și program strict. Soții Mayfair erau sceptici, dar fură de acord să o înscrie pe Alice la Miss Pratt din Massachusetts, care se dovedi a fi plină de fete mlădioase, cu părul blond și mățos și strămoși care fuseseră pe *Mayflower*¹, fete care o disprețuiră pe Alice cea îndesată, cu părul creț și fața pistruiată înainte să apuce să deschidă gura măcar.

Alice strică patul când încercă să vâre cufărul dedesubt. Strivi ochelarii profesoarei de engleză așezându-se din greșală pe ei la prima oră despre Shakespeare, apoi încercă să fugă după ce colega ei de cameră, Miranda, își lăasă jurnalul pe canapeaua din sala comună, deschis la o pagină pe care scria cu majuscule „ALICE E ENERVANTĂ, URĂTĂ ȘI ÎI SCOATE PE TOȚI DIN MINȚI“.

În ianuarie, i se ceru să plece după ce fură pachetul de acasă al altei fete și mănca toate prăjiturile din el.

– Îmi era atât de foame, spuse Alice cu voce stinsă, pe bancheta mașinii de oraș a părinților ei, pe care o trimiseră ca să o ia de acolo. Lee, șoferul, se uită la ea cu o expresie compătimitoare.

¹ Una dintre corăbiile cu care au ajuns coloniștii în Lumea Nouă în 1620 (n.tr.)